

ЛЕВІТСЬКА Ірина Георгіївна (14. 02. 1927, Київ — 24. 09. 2012, там само) — живописець, графік, монументаліст. Дружина [Сергія](#), мати [Марії](#) Левитських. Заслужений художник України (2007). Міжнар. премія ім. С. Гулака-Артемівського (1999). Член НСХУ (1963). Навч. у ВШ приклад. мистецтва (Відень, 1944–46), закін. Львів. інститут прикладного та декоративного мистецтва (1954; викл. [Й. Бокшай](#), [Р. Сельський](#), [Р. Сильвестров](#)). На творчій роботі. Основні галузі — монум. і станк. живопис (портрет, пейзаж, натюрморт), графіка. Учасниця худож. виставок від 1955. Персон. — у Києві (1981, 1983–84, 1989–90, 1994, 1998–2003, 2011), Тбілісі (1985), Берліні (1991–92). У 1960-х рр. відновила техніку вітража (у полімер. смолах, класич., в об'єм. склі). У творчості Л. поєднано реаліст. і фантаст. елементи. Гол. тематика — укр. історія, доба бароко, світ театру й музики, інтерпретація літ. творчості М. Гоголя, Лесі Українки, М. Рильського, М. Булгакова, Е. Гофмана. Авторка кн. «Все моє з собою» (2004), «Колесо долі, або 30 років каторжної боротьби за монументальне мистецтво» (2009; обидві — Київ).

Фотоілюстрації

Окремі роботи зберігаються у Музеї історії міста Києва.

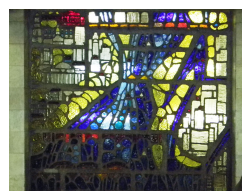
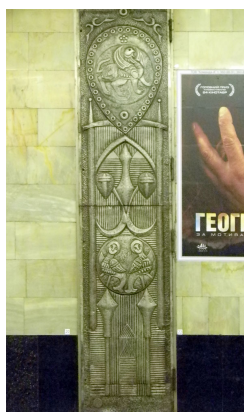
Основні твори

вітражі — «Пісня про Верховину» (1960), «Лісова пісня» (1962), «І мене в сім'ї великий» (1963), «Троянди і виноград» (1967), серія «Київська Русь» (Нац. істор.-етногр. заповідник «Переяслав», Київ. обл., 1972–75), «Історія української музики» (1974–77, Будинок творчості композиторів «Ворзель», Київ. обл.), для Черніг. істор. музею (1978–81); gobelen у церкві св. Катерини (серед. 1970-х рр.); акварелі, гравюри, малюнки для Етногр.-мемор. музею В. Гнатюка (с. Велеснів Монастирис. р-ну Терноп. обл., 1967–69), гравюри та малюнки для музею «Косий капонір» (Київ, 1970); мозаїка «Карта Криму» (Будинок торгівлі у м. Ялта АР Крим, 1970); монум. роботи на станціях Київ. метрополітену «Поштова площа», «Контрактова площа» (обидві — 1972–76), «Лісова» (1979); серія портретів акторів у ролях для Мемор. музею М. Кропивницького у Кіровограді (1982) та Нац. укр. драм. театру ім. І. Франка у Києві (1983); живопис — «Лесь Курбас» (1982), «Христос смутний» (1995), «Яблуневий цвіт», «Іриси» (обидва — 2010).

Рекомендована література

1. Ірина Левитська: Каталог. К., 1999;
2. 2011;
3. Ірина Левитська. Мої тридцять трагедійних років // ОМ. 2004. № 2;
4. Загаєцька О. Ірина Левитська: творення триває // Там само. 2007. № 3;
5. Зінченко Н. «Хочу померти, як Тиціан, — у 90 років і біля мольберта!» // День. 2011, 8 черв.;
6. Загаєцька О. 30 років боротьби Ірини Левитської за монументальне мистецтво // ОМ. 2013. № 4.

[О. В. Загаєцька](#)

Бібліографічний опис:

Левитська Ірина Георгіївна / О. В. Загаєцька // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-53701>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).